Bogár Erika
Tullia meséi -
ŐRZŐ
Publio

Tullia meséi

Őrző

Bogár Erika

2015

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

Egy fiú útra kell

A vár melletti tisztáson álmos szemű szolgák gyűjtögették az elmúlt napok harci játékai során használt céltáblákat, törött és megrongálódott fegyvereket.

A küzdőtér mellett magasodott a nézők részére ácsolt emelvény. Mögötte a nap már félig a horizont alá ereszkedett. A földbe barázdákat szántottak a megrakott társzekerek kerekei, a fű lelapult és világosabb volt ott, ahol a meghívott harcosok sátrai álltak.

Magas, szakállas férfi állt a küzdőtér közepén. Sötétvörös kaftánt és ezüstveretes csizmájába tűrt, fekete nadrágot viselt. Az országút felé fordult. Tartásán látszott, hogy vár valakit. Nem is próbálta leplezni türelmetlenségét. Alder törzsfő megengedhette magának, hogy haragos és türelmetlen legyen.

Egy futva érkező testőr jelentette a rég várt vendég, Zibar érkezését. Az ötvenes évei közepén járó déli törzsfő marlája nyergében ülve tűnt fel a küzdőtér szélén. Amikor észrevette szövetségesét, felé irányította kétszarvú hátasát. A kecses, négylábú, fekete sörényű, sötétbarna marla vonzotta a tekintetet, csak közelről derült ki, hogy a tökéletesnek látszó példány bal szarvhegye hiányzik.

Az ősz bajszú Zibar korát meghazudtoló könnyedséggel ugrott le a földre Alder mellé. Üdvözlésképpen lekapta fejéről prémes szélű bőrsüvegét, melynek csúcsát ezüst varia díszítette. Két oldalt, a halántékánál befont, vékony, szürke tincseket ezüst hajkorong fogta össze. Ruházata csak a színében tért el a házigazdáétól. Kaftánja és nadrágja sötétbarna volt, vastagon borítva az út porával. Oldalán szablya és tőr függött, tarsolylemezét növényi motívumok díszítették. Alder vele ellentétben csak egy díszes markolatú tőrt viselt az övén.

– Nem bírtam megállni, hogy körül ne nézzek egy kicsit – mondta a vendég, a fegyvereket rendezgető szolgák felé pillantva.

– Ismerlek, barátom. – Alder mosolygott. Karjába zárta Zibart, majd arcát fürkészve hátrébb lépett, és megjegyezte:

– Korábbra vártalak.

– Feleségem és leányom csak komoly emberáldozatok árán menekülhetett egy csapat útonálló kezéből, emiatt késve indultam.

– Jól vannak? – érdeklődött Alder őszinte aggodalommal.

– Miának hála!

– És a fiad?

– Tras ezúttal nem kísérte el őket. Talán jobb is… – sóhajtott Zibar, aztán kíváncsian felemelte az egyik használt céltáblát. – Szívesen testőrömül fogadnám ezt a harcost – mondta elismerően, a nyílhegyek nyomát vizsgálgatta a tábla közepén.

– A fiam műve.

– Nem hittem, hogy már a küzdőtérre engeded. Büszke lehetsz Triarra.

– Az ilyen fiúval nem büszkélkedik az ember, Zibar – ingatta a fejét Alder.

Zibar meghökkenve nézett rá.

Alder szakállas arcán tanácstalanság ült. Zibar csodálta barátját, ezért megdöbbentette, hogy úgy érzi, saját kamasz fia kifogott rajta.

Alder a negyvenes évei derekán járt. Nemzedékek óta a Szövetség egyik legtehetségesebb vezetője volt. Irányítása alatt törzse területén fejlődésnek indultak a falvak, egyre több földet vontak művelés alá. Székhelye mellett még egy települése rendelkezett árumegállítási joggal, ami egyedülálló volt a törzsszövetségben, hiszen csak a törzsfői székhelyeknek járt ez a kiváltság.

Alderé volt a legmegbízhatóbb testőrség. A többi törzsfővel ellentétben támogatta a földjein kóborló őrzőket is, akik kiváló harcosok voltak, és történetük a hét törzs vándorlásainak idejére nyúlt vissza. Elővédként és utóvédként biztosították a törzsek vonulásának útját. Vesztükre a vándorélet véget érte után sem nyugodhattak, szilaj vérük tovább hajtotta őket. Részt vettek a törzsfők egymás ellen vívott apró csetepatéiban, segítettek az útonállók elfogásában, ha ugyan nem váltak ők maguk is azzá. Állandó létszámukat annak köszönhették, hogy bizonytalan helyzetük ellenére mindig akadt egy-két fiatal, aki közéjük állt. Mostanra félig törvényen kívüliként az erdőkben éltek megvetetten, de vész és bajok idején hirtelen fontossá és kedvessé váltak a nép és a törzsfők szemében egyaránt.

Alder földjén szabadon mozoghattak, a legtöbb településen szívesen látták őket. Ennek köszönhetően e törzs útjai voltak a legbiztonságosabbak a Szövetség területén.

Egyedül az erdei vadászfalvak okoztak kellemetlenséget a törzsfőnek. Alder ugyanis, a többi vezérrel ellentétben, nem vezetett be teljes vadászati tilalmat a területén, hanem engedélyezte az apróvadak és a szárnyasok elejtését. Engedékenységével az éhínséget kívánta megelőzni. A vadászattal megmaradt a lehetőség, hogy rossz termés esetén étel kerüljön a legszegényebbek asztalára is. Titkon azt remélte, hogy a szükség idővel úgyis földművelésre kényszeríti az ősi életmódhoz ragaszkodókat.

Zibar, aki saját területén mindenféle vad elejtését büntette, ebben az egyben tudott volna vitára kelni szövetségesével, egyébként elismerte rendkívüli tehetségét a törzs irányításában.

– Triar nevelése kicsúszott a kezemből – sóhajtott Alder. – Csak a vadászat és a harci játékok érdeklik. Már előre félek a téltől, mit tesz megint tönkre. Szerettem volna, ha részt vesz néhány tanácskozáson. Legutóbb a karosszékét farigcsálta, míg beszéltem, mikor pedig elvettem a tőrét, morzsákkal dobálózott.

Zibar ekkor már hangosan nevetett.

– Miára! Küldd el az őrzőkkel.

Alder töprengve nézett maga elé.

– Elgondolkodom a javaslaton – mosolyodott el, aztán másról kezdett beszélni: – Fegyvereket kell hozatnom délről, a kovácsoktól. Ha többet készíttetek velük, kedvezőbb áron adják.

Zibar felnevetett.

– Szeretnéd tudni, nekem kellenek-e?

Alder bólintott.

– Beszélhetünk róla, ha az embereid elhozzák a határig a részemet.

– Rendben, Zibar – bólintott Alder ismét. – Gyere, barátom, menjünk fel a várba, mosd le magadról az út porát.

Alder vára egy magas kőtoronyból, valamint néhány kőből és fából épült melléképületből állt. A területet erős palánk védte. Hatalmas faragott kapuját Alder címerállata a krímadárfejű szárnyas marla díszítette, Mia Istennő fiának, Tullnak utolsó alakja.

Amikor marláik nyergében bekocogtak a kapun, Zibar megszólalt:

– A feleségem a lelkemre kötötte, hogy nézzem meg Dipia messze földön híres kertjét.

Alder csodálkozva nézett a vendégre.

– A feleségem boldog lesz, ha meghallja… Most is ott időzik.

A lakótorony és a mellette álló, több funkciót is betöltő épület között egy aprócska kapu és szűk átjáró vezetett a torony mögé.

A kertben egy középkorú, karcsú asszony és egy tizenéves lány éppen fonott kosárba gyűjtögette az elszáradt hajtásokat. A hasonlóság annyira szembetűnő volt kettejük között, hogy bárki rájöhetett, anyát és lányát látja. Zibar jól ismerte és kedvelte Méliát, Alder mindig mosolygó lányát, aki vastag fonatba kötve viselte dús fekete haját. Dipia kontyát a halántékán kis koronggal összefogott kendő takarta. Mindkét nő lábszárközépig érő, világos színű, dúsan hímzett felsőinget és nadrágot viselt, melyet ezüstveretes csizmájukba tűrtek.

Amint Dipia meglátta a vendéget, azonnal az üdvözlésére sietett.

– Csak nemrég hallottam erről a kertről. Mese az ittjártakor fedezte fel – mondta Zibar egy tiszteletteljes meghajlás után.

– Talán többször kellene elhoznod a feleségedet, barátom, és több titkot is megtudhatnál – mosolygott Dipia sejtelmesen.

– Mesét és a lányát megtámadták, drágám.

Alder szavaira Dipia aggódó pillantással válaszolt.

– Jól vannak, szerencsére, de ez a támadás volt a késésem oka – vette át a szót Zibar.

– Rablók? – ijedezett Dipia.

– Remélem. Bár azt mondják, a gonosz Isten követői mozgolódnak.

– A Gonosz sosem pihen, csak a megfelelő alkalomra vár – mondta Alder komoly hangon.

– Sokan elhanyagolják a szertartásokat, és figyelmen kívül hagyják Mia parancsait. A Gonosz befészkeli magát a résekbe, és utat tör a bizonytalan emberek lelkéhez – szólalt meg Mélia, arcán félelemmel. Anyja megfogta a kezét, hogy figyelmeztesse, nem illendő részt vennie a beszélgetésben.

– Felkísérem Zibart. Kérlek, gondoskodj számára ételről, Dipia – mosolygott Alder a feleségére.

A férfiak egy keskeny ajtón keresztül a palotába léptek. Fából ácsolt masszív lépcső vezetett felfelé. Az egyes szinteken a lépcső padlózattá szélesült, innen lehetett a szűk hálókamrákba jutni. A legnagyobb helyiség a felső szinten elhelyezkedő u alakú trónterem volt, mely alatt a törzsfő

családjának tágas kamrái kaptak helyet.

A trónterem látta el az ebédlő és a tanácsterem szerepét is. Keskeny, magas ablakai között címerpajzsok és díszes fegyverek függtek.

Alder döbbenten nézte a hatalmas faliszőnyeget, amit Zibar ajándékozott neki a szövetségük megpecsételésekor. Valaki nyílvesszőket lőtt a mestermunkába. Odasietett, hogy felmérje a kárt. A nyilak egy marla és egy krímadár kontúrját követték, rendkívül szabályos sorrendben.

– Triar! – üvöltötte a törzsfő. Hirtelen sarkon fordult, és kis híján fellökte mögé lépő vendégét.

Alder a trónterem szögletes oldalában megbújó, apró lépcsőn át a tetőre indult. Zibar vastag bajsza alatt mosolyogva utána nézett. A faliszőnyeghez ballagott, kihúzott egy nyílvesszőt. Hozzáértő tekintettel megvizsgálta a hegyet és a tollat is. Elismerően húzta fel a szemöldökét, majd követte vendéglátóját, aki dühödten ordított:

– Triar!

Alder felfedezett a bástyán egy a mellvédhez erősített kötelet. Lenézett. A fia lefelé ereszkedett a várfalon, vállán íj és tegez.

– Hálás lehetsz Miának, Triar, ha leesel, mert, ha a kezeim közé kerülsz, rosszabbul jársz! – kiáltott utána dühtől eltorzult hangon.

Triar leugrott a földre. Vigyorogva felnézett, búcsút intett, és futásnak eredt. Könnyedén, erőlködés nélkül szaladt az erdő felé. Bátran nekiindult egy olyan távnak, aminek a vár legtöbb lakója csak marlaháton vagy kocsin mert volna nekivágni.

Alder mélyeket lélegezve a fejét ingatta.

*

Vacsoraidőben Triar fáradtan ballagott be az ebédlőbe. Apja épp ekkor foglalt helyet az asztalfőn, a fiára pillantott, aki széles mosollyal nézett vissza rá.

– Nem késtem el, ugye?

Alder jobb oldaláról, a legfontosabb vendég helyéről, Zibar érdeklődve figyelte az eseményeket. Mellette a szék üres volt, a fiú oda indult. Ezen az oldalon Zibaron kívül még négy férfi ült. Közvetlenül az üres szék mellett Alder testőrkapitánya, egy tagbaszakadt, Zibarral egykorú férfi foglalt helyet. Fejét a kovácsok példáját követve kopaszra borotváltatta. Mellette egy apró termetű, betegesen sovány, meghatározhatatlan korú emberke ült, Tull várának írástudója és egyben kincstárnoka.

A legtöbb törzsfő nem tartott kincstárnokot. Nem mintha nem lett volna elég értékük, hanem azért, mert pénzügyekben szerettek egyedül dönteni. A döntéseket Alder is maga hozta meg, de úgy vélte, több szem többet lát. A végső szó kimondása előtt nem mulasztotta el meghallgatni embere tanácsait.

A kincstárnok mellett két átlagos külsejű, Alderrel egykorú férfi ült, a törzsi terület két legnagyobb városának elöljárói, akik afféle tanácsadói szerepet töltöttek be a törzsfő mellett.

Dipia, a lányával, Alder bal oldalán reszketve várta a fejleményeket. Mellettük a tanácsosok

családtagjai ültek: két asszony, három tíz év körüli gyermekkel.

– Nem késtél el – válaszolta Alder hosszú csend után, indulatait leplezve –, de a következő vadászatról lemondhatsz.

Triar egy vállrándítás után leült, kissé sértődött hangon vetette oda:

– Az előző vadászattal sem mentem semmire, olyan gyatra íjászokkal hozott össze a sors.

Alder lecsapta a kését, mellyel az imént még a húst vágta. Felesége csillapító szándékkal megsimogatta a kezét, majd a fiára nézett.

– Triar, ha nem embereled meg magad, apád kénytelen lesz komolyabb büntetést kiróni rád – figyelmeztette.

– Hagyd, Dipia! Már döntöttem. Triart megfosztom minden előjogától és elküldöm az őrzőkkel.

Zibar látszólag a gondolataiba merült, de Alder szavai hallatán alig észrevehető mosoly futott át az arcán.

Dipia elsápadt.

– Hiszen még gyerek…

– Nem érdekel. A fiad kezelhetetlen. Sem a szép szó, sem a büntetés nem használ neki. A portyák, a felderítések és az őrködés során majd megtanulja a fiatalúr, mi a fegyelem.

Triar arca semmit nem árult el a gondolataiból.

*

A nap már lehanyatlott az égről, de még nem volt teljes a sötétség.

Triar napok óta tudta, hogy el kell mennie. A fejét lehajtva baktatott a város alacsony falú, kisablakos házai között. Évekkel ezelőtt apját faggatta az íjak titkáról, de Alder csak annyit mondott, ha ilyen hiábavaló részletek érdeklik, keressen a városban egy mestert. A testőrök irányították Tondhoz. Az öreg íjasmester az évek során a fiú barátja lett, bármikor bármivel hozzáfordulhatott, sosem küldte el. Triar most is hozzá menekült.

– Elmegyek – mondta az öreg műhelyébe lépve, köszönés helyett.

A tűz mellett üldögélő Tond finom éllel a hangjában figyelmeztette tiszteletlenségére.

– Neked is jó estét, úrfi!

– Jó estét! – válaszolt Triar kelletlenül, és leült Tond zsámolya mellé a döngölt földre.

Némán nézte, ahogy Tond gondos mozdulatokkal, bőrszalaggal erősít meg egy íjvázat.

– Na, mondd, hova mész? – nógatta az öreg, felé sem pillantva.

– Apám elküldött az őrzőkkel. Azt mondta, elveszítem az előjogaimat.

– Majd szerzel magadnak tekintélyt.

– Ismersz őrzőket?

– Gyakran jönnek hozzám. Becsületes szegény emberek.

– Szegények? – lepődött meg Triar.

– A városi ember szemében azok. Nincs földjük, nincs házuk, a vagyonuk annyi, amit a marlájuk elvisz. A legdrágább kincsük a fegyverük. Mia ege alatt éjszakáznak, csak télre vonulnak állandó táborhelyre. Vadásznak, halásznak, ha felfogadják őket, harcolnak. Utazókat, kereskedőket védenek, rablókat kutatnak fel. Sokat tanulhatsz tőlük.

– Azt hiszed?

– Tudom, Triar. Légy büszke magadra, amiért velük tarthatsz. Sok-sok erőre és kitartásra lesz szükséged. Nélkülözni fogsz és küszködni, de remélem, meglesz a haszna.

– Ha apám tudja ezt, miért küld el velük?

– Gondolom azért, hogy tanulj.

– Tőle is tanulhatnék.

– Ezt már apádtól kellene megkérdezned.

A fiú zavartan vállat vont.

Tond munkája végeztével óvatosan leeresztette az íjat a földre. Mielőtt felállt, egy kést emelt föl a keze ügyébe terített bőrdarabon sorba rakott szerszámok közül. Triarnak nyújtotta.

– Ez a búcsúajándékom. Külön-külön már minden munkafolyamatot megtanultál, el tudod készíteni a saját íjad. Ha az őrzőkkel vándorolsz, szép lassan megszerzed és összeválogatod a hozzávalókat. Munkához látsz, s mire elkészülsz, már elég erős leszel ahhoz, hogy kellő mértékben megfeszítsd az íjadat.

– Köszönöm. – Triar elvette a kést, halkan, hangjában tisztelettel folytatta: – Szeretném újra megpróbálni a tiéddel.

Tond vállat vont. Leakasztott egy tegezt a kunyhója faláról, kivett belőle egy hatalmas íjat és Triarnak adta. Ez nem egyszerű vesszőíj volt, hanem egy összetett íj, faragott markolattal, két szárnyán szarulemez merevítéssel. A fiú letérdelt, aztán, ahogy Tondtól és a vadászoktól látta, a térdhajlatába szorította az íjat. Nagy erőlködéssel ráhúzta a húrt, majd elhelyezkedett, mintha lőni készülne. Az öreg várakozó mosollyal figyelte. Az erőlködéséből látta, hogy a fiú még nem elég erős, és a karja sem elég hosszú, hogy rendesen meg is feszítse, de nem akarta elvenni a kedvét.

Triar hosszas küszködés után belátta kudarcát.

Az erőlködéstől és a szégyenkezéstől kipirulva visszaadta a fegyvert.

– Mire újra találkozunk, már tudni fogod – nyugtatta Tond.

Triar bólintott.

– Jó éjszakát! – mondta halkan és kiment. Az öreg elismerő mosollyal nézett utána.

*

Néhány nappal később, amikor indulás előtt az anyja megölelte, kicsordultak Triar könnyei, de a kézhátával gyorsan letörölte az arcát.

Alder szíve összeszorult, ám tudta, nincs más választása. Törzse jövője a fia nevelésén múlik. Engesztelőn megszorította Dipia kezét, miután a fiuk nyeregbe szállt. A tekintetével követte Triart, amint két testőr kíséretében, marlája hátán elhagyja a várat.

Triar csak addig hallgatott, míg látták a várat a hátuk mögött. Ahogy az erdő fái eltakarták, megkérdezte:

– Ti velem maradtok?

– Nem, úrfi, visszatérünk ide – válaszolt az idősebbik férfi.

A fiú gonosz kis mosollyal a szája sarkában megveregette marlája nyakát.

– Nem vagytok jók őrzőnek?

A testőr meghökkent, de nem szólt. Fiatalabb társa azonban nem bírta megállni szó nélkül:

– Nálad mindenki csak jobb lehet, fiú!

*

Nerdo, az őrzők vezetője nem túl magas, karcsú férfi volt. Naptól cserzett, markáns arcán a mindennapok küzdelmei elmélyítették a ráncokat, de két sötét szeme mintha örökké mosolygott volna. Vékonyra borotvált fekete bajusza az álláig ért, keretbe foglalva húsos, határozott vonalú száját. Az elmúlt tavasz volt életében a harminchatodik. Haját leborotválta, csak a feje tetejéről lógott le egy hosszú fonat.

Érdeklődve vizsgálgatta az előtte álló kamaszt, aki zavartan tekintgetett a háta mögé, az erdő fái közé, ahol az imént tűnt el Alder két testőre.

– Na, mi van, nem láttál még íjászt? – kérdezte Triar. Kihívó hangsúlyával akarta leplezni félelmét.

– Ilyet, mint te, még nem – válaszolt Nerdo nyugodtan. A bőr karvédőt nézte, mely leszorította a fiú bő ingujját, hogy ne zavarja a célzásnál.

– Ha valóban íjász vagy, ahogy állítod, rögtön indulhatsz.

A fiú meghökkent, a férfi folytatta:

– Mi őrzők szívesen befogadunk bárkit, de az a szokás, hogy az újonnan érkező ételt hoz nekünk.

Triar körülnézett. A tábortüzek körül mintegy negyven harcos üldögélt. Hosszú hajú vagy Nerdóhoz hasonlóan borotvált fejű, szakadt, foltozott ruhás, koszos alakok. A kapitány kétkedő tekintettel vizsgálgatta a félelmét leplezni próbáló fiút, és így folytatta:

– Ha igaz a hír, és te vagy a legjobb íjász Alder földjén, talán nem esik nehezedre egy kis vadászgatás. Neked jó móka lenne, mi pedig jóllaknánk végre. Máris indulhatnál.

– Éhesen és fáradtan? – Triar most valóban olyan volt, mint egy kisfiú.

– Jómagam is éhes vagyok, ráadásul a vállam meghúzódott. Fáradt is vagyok. Gondolom, a rövid utazás a marlán, míg ideértél, nem fárasztott ki téged. És talán a vágy is hajt, hogy vadászhass végre.

– Megfürödhetnék és ihatnék valamit?

– Fürdeni? – Nerdo nevetett. – A forrásból ihatsz, de itt nincs más víz.

Triar majdnem elsírta magát.

– Máris induljak?

– Jó lenne, fiam. Hamarosan sötét lesz, és ha nem indulsz gyorsan, valószínűleg ma már nem eszünk.

A fiú új kibúvót keresett:

– Nem ismerem a környéket.

– Ez is Mia erdeje.

– Ha többen lennénk, sikeresebbek lehetnénk.

– A társaim kimerültek, páran sebesültek. Igazán hálásak lennének, ha számíthatnánk rád, fiam.

Triar már tudta, nincs választása. Éhesen, koszosan, fáradtan ismét nyeregbe szállt, hogy húst hozzon Nerdo embereinek.

*

Időközben leszállt az éjszaka, ám a fiú még nem volt sehol. Nerdo aggódott volna, ha nem küld utána két észrevétlen kísérőt.

Triar csak hajnalban érkezett vissza, halálosan fáradtan. Kantárszáron vezetett marlája egy hatalmas lirahímet cipelt.

– Ezek éjszaka járnak enni és játszani a tisztásokra, uram – mondta büszkén.

Nerdo mosolygott, de nem szólt semmit.

*

Triar néhány hete élt együtt az őrzőkkel, amikor idegenek jelentek meg a tábor közelében. Nem tűntek veszélyesnek, majdnem teljesen fegyvertelenek voltak. Az egyiküknél volt ugyan egy vesszőíj, de a többiek csak botokat hoztak magukkal, és nem viseltek mellvértet vagy bőrpáncélt. A fejük felett, a fákon rejtőző őrszemek a kezükkel jelezték egymásnak, hogy tovább engedik őket.

Az ösvény, amin haladtak egy tisztásra vezetett. Mielőtt kiléphettek volna a fák közül, két harcos útjukat állta.

– Mit akartok? – kérdezte a magasabbik.

– Segítséget kérünk – szólalt meg az érkezők közül a legrendezettebb ruhájú férfi. Az ő zekéjén kevesebb folt és javítás volt, mint a társaién.

Az őr magához intette egy fa tövében üldögélő, tőrét élesítgető, harmadik társukat. Váltottak néhány szót, majd a tőrös Nerdo keresésére indult. A parancsnok nem tartózkodott a táborban. Az őrszem szűk kis ösvényre fordult a tisztásról. A keskeny utacska egy kisebb rétre vezetett, melyet egyetlen irányból lehetett megközelíteni, mert körben meredek sziklafal magasodott. Az őrzők itt tartották marláikat, a sziklafal üregeiben pedig élelmiszer tartalékaikat rejtegették.

Nerdo épp az állatok felügyeletével és gondozásával megbízott harcosokkal beszélt. Erősen gesztikulálva többször is rámutatott egy hatalmas termetű, vastag szarvú, sötét szőrű csődörre. Ahogy a harcos közelebb ért hallotta, amint azt mondja:

– Számtalanszor mondtam, hogy vigyázzatok vele. Most nem kellene a kancák közelébe engedni. Szükségünk van a csikókra.

– Kapitány!

Nerdo az őr hangjára hátranézett.

– Mit akarsz?

– Erdei vadászok vannak itt, segítséget kérnek.

– Megyek. Ti meg vigyétek el valahova ezt a csődört, míg kárt nem tesz a kancákban – fordult még vissza. Csak ezután követte emberét vissza a táborba.

Mire megérkeztek, a harcosok a tűz mellé ültették a vendégeket. Forrásvízzel és marlatejjel kínálták őket. A kapitány láttán mindenki felállt. A látogatók vezetője előlépett, levette a süvegét és alázatosan fejet hajtott.

– Solt vagyok, uram.

A kapitány kezét felemelve elhárította a túlzottnak vélt tiszteletadást.

– A nevem Nerdo. Beszélj, mit tudunk segíteni neked és a társaidnak!

– Amint meghallottuk, hogy egy ideje itt táboroztok, azonnal indultunk, uram. Hónapok óta rettegünk az útonállóktól. Vásár idején bejárunk a közeli városba, bőröket, faragott tárgyakat árulni, s a visszaúton majd’ minden alkalommal kifosztanak minket. Amikor néhány kiváló vadászunk felfegyverkezve kíséretül szegődött hozzánk, rejtőzködő íjászok leterítették őket. A támadások rendszerint az erdő ugyanazon szakaszán érték a szekereinket.

– Utánajártatok, hol táboroznak?

– Uram, ki vállalkozna egy ilyen veszélyes küldetésre, mikor sokan már a falu kapuján sem mernek kimenni?

– Semmit nem tudtok tehát? – Nerdo arcán látszott, hogy bosszantja a falusiak tehetetlensége. – A kereskedőitek közül mindenkit megöltek?

– Néhányuknak sikerült elmenekülniük, uram.

– Hány támadó volt?

– Tíz, legfeljebb húsz fő.

– Gondolom, utánpótlást is hoztok magatokkal a városból. Azt is elvették, vagy csak a pénzt?

– Hol így, hol úgy, de mindig csak értékes és hasznos holmikat tartottak meg.

– Milyen fegyvereik voltak?

A férfi körülnézett.

– Mint az embereidnek, uram.

– A ruházatuk?

– Leginkább pásztorokra emlékeztettek, uram, de pikkelyes bőrpáncélt viseltek és bőrsisakot, nem mellvértet, mint ti.

– Fegyveres pásztorok – Nerdo egy fiatalemberre pillantott, aki bőrdarabra szétterített növényeket válogatott. – Lork, gyere ide!

A legény habozás nélkül felpattant, és Nerdo mellett termett.

– Te említettél egyszer fegyveres pásztorokat…

– Fentor törzsfő földjének északi határán találkoztam velük, két tavasszal ezelőtt. Krón szolgáinak vallják magukat, és a torkaldémon táplálására esküdtek fel. Mocskos népség, alig bírtam megszökni előlük. Fentor emberei elől menekülve szaladtunk beléjük. Mindkét társam megölték. Én csak Miának köszönhetően úsztam meg. Elszakadt az átkozott kötél. – Lork a forradáshoz nyúlt, mely fehér szalagként ölelte körbe a nyakát.

– Itt vannak. – A kapitány gondterhelten nézett a társára.

– Lejöttek idáig? Bemerészkedtek Alder úr földjére? – Lork őszinte aggodalmat tükröző tekintete csak fokozta Nerdo tanácstalanságát.

– Át kell gondolnom – Nerdo a fejét vakargatta, lassan visszafordult Solt felé.

– Nem segítesz, uram?

– Segítek, de amint hallod, nem olyan egyszerű dolog ez. Ész nélkül nem vezetem ellenük az embereimet, nem akarok értelmetlen áldozatokat. Megtesszük, amit tudunk. Először kiküldök egy felderítőt, az ő hírei alapján döntök. Maradjatok itt reggelig! Az emberem hamarosan felkeres. Mondd el neki, amit tudsz!

– Uram, a fizetség…

– A zsákmány a miénk – mondta Nerdo egyszerűen.

– De, uram! – tiltakozott Solt döbbenten.

– A harcosaimnak annyi a fizetsége, amennyit az ellenségtől elvesznek. Úgy vélem, ha mi nem szállunk szembe velük, még több értéket rabolnak el tőletek. Azt, pedig ami oda van, se így se úgy nem kapjátok vissza. Döntsetek! A felderítőm menni fog. Vagy elküldöd, vagy segítesz neki.

*

Solt és társai a tisztás szélére húzódva, az őrzőktől távol, egy aprócska tűz mellett üldögéltek.

Már majdnem teljesen besötétedett, amikor egy tizenéves fiú indult el feléjük. Triar volt.

– Nerdo küldött – állt meg mellettük.

Solt felemelkedett ültéből.

– Te kísérsz el a felderítőhöz?

– Én megyek megkeresni a pásztoraitokat. Szeretném, ha pontosan elmesélnél nekem mindent a támadások helyszínéről.

Solt bizalmatlanul méregette a gyereket, aztán kelletlenül beszélni kezdett.

*

Másnap hajnalban Triar büszkén indult útnak.

Apró gyermekkora óta járta az erdőt. Alig múlt hat éves, amikor apjától megkapta első íját. Alder akkor még nem sejtette, hogy az események micsoda láncolatát indítja el ezzel.

Triar mindeddig csak vadak nyomát követte, ember után még soha nem kutatott. Ám tudva, hogy az állatok menekülnek az ember elől, nem foglalkozott azokkal a helyekkel, ahová sok vadnyom vezetett. Azokat a helyeket kereste, melyeket kerültek az állatok. Meglepően gyorsan talált jól elkülöníthető és követhető, emberre utaló nyomokat. A vállmagasságban letört ágak, a csapásokon az ürülék teljes hiánya, lábnyomok, ételmaradványok és ruhafoszlányok mutatták, hogy jó nyomon jár. Két éjszakát töltött az erdőben. Nem vadászott és nem rakott tüzet. Bogyókat, növényeket evett. Élvezte a kalandot, játéknak fogta fel. Túl fiatal és tapasztalatlan volt még ahhoz, hogy a feladatban rejlő veszélyeket felmérje.

A harmadik nap már egyértelmű jeleket talált. Arra vallottak, hogy tábor vagy település van a közelben. Egész nap alig mozdult, egy fa gyökerei közt egy üregben rejtőzködött. Dél felé vállalkozását siker koronázta, két férfi beszélgetésére figyelt fel. Miután elmentek mellette, rövid várakozás után követte a nyomaikat. Már messziről észrevette az apró, földbe vájt, náddal fedett kunyhókat egy tisztáson.

Visszaosont a rejtekhelyére, aludt egy keveset, majd amikor leszállt a teljes sötétség, visszaindult Nerdóhoz. Számára a küldetés ezzel véget ért, néhány harcos társaságában a táborban maradt őrködni.

*

Triar vesszőíjával a célba lövést gyakorolta a pataknál. Egyik partról lőtt át a másikra, találomra kiválasztott célpontokra: bokrokra, fákra, madarakra.

Szerette az erdőt, a fák levelei közt besikló napsugarak játékát, az avar illatát. Sosem értette édesanyját, akit riasztott az erdő csendje, hiszen a fák lombján, a földön, a bokrok között zajos élet folyt. A madarak, rágcsálók, gyíkok, kisállatok egy gyerek számára élmények tengerét jelentették. Amikor először szökött ki az erdőbe, rovarok életét bolygatta fel, ahogy növekedett, úgy került egyre szorosabb kapcsolatba a többi erdőlakóval.

A vadászat csak alig egy éve vált szenvedélyévé. Akkor még nem gondolta, hogy az íja egyszer

életben maradásának eszköze lesz.

Tudta, rengeteget tanul majd az őrzők között. Vágyott is az új ismeretekre, de nem érezte jól magát Nerdóval és az embereivel. Egyedül Lork állt vele szóba. A többiek állandóan gúnyolták, belekötöttek, ő pedig nem tűrte a sértéseket, visszavágott. Gyakran kapott pofonokat, rúgásokat a harcosoktól. Ezért becsülte a magányos, egyedül töltött pillanatokat.

A kellemes nyugalomnak váratlanul vége szakadt, amint a túlparton felbukkant néhány ismerős. Triar az első pillanatban megörült nekik, mert visszatérésük a harc végét jelentette. Ám ahogy közeledtek felé, felismerte az arcukat, és minden jókedve odalett.

Ketten közülük testvérek voltak: kegyetlen, kemény harcosok, jó tíz évvel idősebbek Triarnál. Szegény földműves családból származtak, szüleik korán meghaltak. A harc kiemelte őket a nyomorból, de gyűlöltek mindenkit, akinek Mia többet adott, mint nekik. Alder fiát mindennél jobban megvetették. Harmadik társuk a fiatalabbikkal volt egyidős, a harcokban nem tűnt ki különösebben, talán ezért is időzött szívesen a testvérek társaságában. A két kiváló harcos mellett több tiszteletet és elismerést zsebelhetett be. Ennek akkor volt nagy jelentősége, ha lakott területen jártak. A falvak lakói, főleg a fiatal lányok csodálták az őrzőket, és egyiket-másikat a beszélgetésen vagy a táncon kívül másra is rá lehetett venni.

A három harcos átgázolt a patak sekély vízén.

– Örülök, hogy látlak, fiú. – Az idősebbik, borotvált fejű testvér mosolya megijesztette Triart. – Már régóta beszélni akartam veled.

– Igazán, Frid? – Triar ösztönösen a háta mögé nézett, a menekülés útját keresve.

– Szükségünk lenne nyilakra. – Frid lehajolt a fiú tegezéért, és kivett belőle néhány nyílvesszőt. – Ilyenekre, mint ezek.

– Készíthetek nektek – vont vállat Triar.

– Mennyit?

– Az attól függ, mit ajánlotok értük.

– Halljátok ezt? – Frid a társaira nevetett. – Kereskedni akarsz, uram? Lealacsonyodnál idáig? Adj ajándékot a barátaidnak! Egy ilyen gazdag ifjú igazán megteheti.

– Nekem az íjamon és a késemen kívül nincs semmim. Egy tőr, esetleg egy kard jól jönne. – Triar nem akart meghátrálni. – Cserélhetnénk.

– Segítsek, bátyám? – szólt közbe Frid öccse, aki két fonatba kötve viselte a haját.

– Hagyd csak, Dogo! Azt hiszem, meg tudunk egyezni Triarral, ahogy jó barátokhoz illik. – Frid gonoszul Triarra mosolygott. – Apád bármikor elküldheti neked, amire szükséged van, te pedig megfosztanád harcostársaid az életüket védelmező fegyverektől? Ezt nem gondolhatod komolyan.

– A jó nyíl készítéséhez idő kell – próbálkozott Triar.

– Az íjakról még nem is beszéltünk – vigyorgott Frid.

– Csak vesszőíjat tudok készíteni, mint a sajátom. Nerdóéhoz hasonlót, amit íjasmester készített, még nem próbáltam.

– Nekünk ez is megfelel.

– Gyűjtenem kell hozzá vesszőket és inakat.

– Esetleg felajánlhatnád a saját tartalékod.

– Hagyjatok békén! – Triar meggondolatlanul hátat fordított, hogy elrohanjon.

Dogo hátulról megragadta a karját.

– Eressz el! – kiáltotta a fiú.

A harmadik, ez idáig unottan bámészkodó harcos Dogo segítségére sietett.

– Mit vétettem nektek? – kérdezte Triar, már kétségbeesve.

Frid válasz helyett öklöllel az arcába csapott.

*

Sötétedés után az őrzők a tűz mellett vacsoráztak.

Triar egymagában üldögélt egy fa alatt. Nerdo nem értve félrehúzódását, hozzálépett.

– Enned kellene Triar, nem fogod bírni a holnapi napot. – Egy darab húst nyújtott át a fiúnak. Triar elvette ugyan, de nem köszönte meg, és mindvégig maga elé bámult.

– Valami baj van? – Nerdo leült mellé.

Hiába várt. Triar nem szólalt meg, még csak rá sem pillantott.

– Nézz rám! – kérte ekkor határozott hangon a kapitány.

Triar a fejét rázta.

– Nézz rám! Holnap reggel úgysem tudod eltitkolni, mi történt.

– Reggel már nem leszek itt – válaszolt Triar kásás hangon, szavait alig lehetett érteni.

– Állj fel! – Nerdo végképp elveszítette türelmét. – Gyere velem! – Megragadta a karját, és a tábortűzhöz vonszolta.

A fényben látszott Triar csúnyán feldagadt arca, a véraláfutások az orrán és a szeme környékén. Az ajka is felrepedt. Szégyenében lehajtotta a fejét.

– Ki tette ezt? – üvöltötte Nerdo. – Hol az a vitéz harcos, aki képes volt így helyben hagyni egy kölyköt?

– Senki, uram. – szólalt meg mellette a fiú.

– Hallgass, fiam! Hallgass! – Nerdo reszketett a dühtől.

– Az én hibám, uram.

– Fogd be a szád, Triar, mert tőlem is kapsz egyet. – Nerdo haragja lassan csillapodott.

Végignézett a társain.

– Ez a gyerek sosem árulna el bennünket, de aki ezt tette, bármire képes lehet. Nem tudom, ki volt az, nem tudom, miért tette. Azonban, ha valaki tudja, tartsa a szemét az illetőn, mert mindannyiunkat veszélybe sodorhat. – A kapitány átható tekintettel mérte végig a többieket.

Voltak társai, akikről feltételezni sem merte, hogy bántanák a fiút. Voltak, akikben kételkedett, de valójában sejtelme sem volt a tettes kilétéről. Ez bizonytalansággal töltötte el. Árulástól félt.

Következő szavait a verekedőnek szánta:

– Ha valami becsület maradt még benned, jobb lesz, ha hajnalra elhagyod a tábort. Holnap a Nappal kelünk, akinek van kedve aludni, pihenjen – tette hozzá lemondóan.

Átölelte Triar vállát, de a fiú lerázta magáról a kezét, és kisomfordált a tűz fény köréből.

– Beszélnem kell veled. Segíteni szeretnék – sietett utána Nerdo.

– Nem gondolod, hogy már késő? – kérdezte Triar sértetten.

– Tudom, most így érzed, de ez jó lecke volt.

– Köszönöm.

– A történtek engem is gondolkodásra késztetnek. Egyik harcosomról sem feltételeztem volna ilyesmit. Nagyot hibáztam, Triar. Szörnyű nagyot. Aki ezt tette veled, veszélyes az egész csapatra.

– Nem árulom el, uram.

– Nem is ezért mondom. – Nerdo keserűen nevetett.– Nehéz helyzetbe kerültem.

– Többen voltak…

– Nem mondasz újat, csak rád kell néznem. Lefogtak, ugye?

Triar bólintott.

– Tudod, miért?

– Ha megmondom, uram, minden kiderül.

– Hívj Nerdónak!

– Köszönöm!

– Hadd’ adjak néhány tanácsot. Láttalak egyszer- kétszer verekedni…

Nerdo biztató pillantást vetett a fiúra. Triar kimérten bólintott.

– Fürgébb és hajlékonyabb vagy, mint akármelyik harcosom. Használd ki! Fáraszd ki őket, hiszen az erőd még kevés ellenük. Mutatok majd egy-két trükköt, hogyan fordítsd a támadó lendületét önmaga ellen. Az ilyen fogásokkal még talán egy gyönge asszony is megvédheti magát.

– Igazán, Nerdo?

– Igen, Triar. Most próbálj aludni.

Nerdo, miután magára hagyta Triart, a tűz mellett üldögélve sokáig töprengett.

Minden igyekezete ellenére nem fogadták be Triart a harcosok. Kölyöknek tartották. Egyáltalán nem bíztak benne, sőt voltak, akik kifejezetten veszélyesnek és károsnak tartották a jelenlétét. A kapitány hallotta ezeket a hangokat. Tudta, hogy veszélyt jelentenek a csapatra, de gondolni sem merte, hogy így eldurvulhat a helyzet. Tökéletesen tisztában volt vele, ahhoz, hogy társai megbízzanak a fiúban, komoly harcokban kellett volna bizonyítania. Alder fiát azonban nem tehette ki felesleges kockázatnak. Azon gondolkodott, hogy kudarcát beismerve visszaküldi a fiút az apjának.

Hajnalban a probléma magától megoldódott. Három harcosa minden holmijával együtt elment. Magukkal vittek hat marlát és némi élelmet.

Mint később kiderült a négy őr tudott a szökésről. Felajánlották Nerdónak, hogy bármi büntetést elvállalnak, amiért elengedték társaikat az értékekkel. Ám úgy érezték, így elkerülhető egy komolyabb, az egész csoport jövőjét veszélyeztető összetűzés. A kapitány megköszönte hűségüket.

*

Triar egy kidőlt fa törzsén üldögélt, jó messze a többiektől. Egy Nerdótól kapott tőrrel ágakat farigcsált. Az erdőben újra biztonságban érezte magát.

Gondolatai a múltban jártak, Tond apó körül.

– Tudod, fiam, a titok a rosszban van. Ha a hibákat felismerjük és kiküszöböljük, ott a jó.

– A jó tökéletes.

– Nem, Triar, tökéletesség nem létezik, legfeljebb törekedhetünk rá. A jó hibátlan. A jól kiválasztott, rugalmas fa, a megfelelő inak, a csont, a bőr bevonat, a halenyv mind egyformán fontos. Ezektől lehet hibátlan az íj, de korántsem tökéletes. Kell még a nyíl, a széljárás, a vad és az íjász. Érted, fiam, miről beszélek?

Triar bólintott.

– Nemcsak az íjkészítéssel van ez így, hanem az egész világmindenséggel. A fa gyökerétől a csúcsáig.

– Mennyi ideig készül egy íj, Tond apó?

– Több éve dolgozom egyen, és még mindig nincs igazán kész. Díszíteni kellene, de ez egy kivételes íj. Egyébként két-három év kell.

– Én meg tudnám tanulni az íjasmesterséget?

– Sok mindent mesélhetnék neked, de az ujjaidban és a karodban kell hordoznod a jó íj titkát. Csak az évek véshetik beléd.

– Szeretném elkezdeni.

– Az ilyen íjhoz még túl gyenge vagy. Ide férfierő kell, ezért az egyszerűbbekkel kezdjük, amit nemcsak elkészíteni, de használni is tudsz majd…

– Itt az idő, hogy munkához lássak, Tond apó.

Apró nesz hallatszott a háta mögül. Mire odakapta a fejét, Nerdo és Lork két oldalról mellé ültek. Csodálkozva nézett rájuk. Nerdo furcsán mosolygott.

– Már rég fel kellett volna ugranod – mondta, egy villámgyors mozdulattal kikapta Triar kezéből a tőrt. Társa ugyanakkor felpattant, és a karjait hátrafeszítve megragadta a fiút.

Triar szeme elkerekedett a rémülettől. Arcán még be sem gyógyultak a sebek, amelyeket Frid ütései okoztak.

– Engedd el, Lork! – Nerdo legyintett, és elmosolyodott. – Azért jöttünk, hogy tanítsunk egy kicsit. Úgy tudom, Lorkkal megértitek egymást…

Triar bólintott.

– Segíteni nekünk. Megtanít egy-két fogásra. Kezdjük mindjárt az elején! Abból a fogásból, amit Lork alkalmazott az imént, ki lehet bújni. Gyerünk, Lork, mutassuk meg!

A fiatalember lefogta Nerdót, a kapitány magasra emelte karját, és kicsúszott Lork szorításából.

– Ha úgy nőttél volna fel, mint Lork, árva gyerekként a városok utcáit járva, te is rájöttél volna erre.

Lork arcán gonoszkodó mosoly jelent meg.

– Néha meg kellett lépni a zsákmánnyal.

Miközben tanítgatták, olyan dolgokról meséltek neki, amiket Triar a várbeli kényelemben élve elképzelni sem tudott. Lork beszélt az éhezésről, a szabad ég alatt töltött téli éjszakákról, melyek után sok gyerek nem ébredt fel többé. Elmondta, hogy a halott társaikról leszedett ruhát felvették, vagy élelemre cserélték.

– Apád földjén van egy-két ház, ahol befogadják az ilyeneket, mint én. Ám ahol születtem, ahonnan elmenekültem, amikor annyi idős voltam, mint most te, üldöztek. Rablónak, tolvajnak neveztek.

– Miért éppen ide jöttél?

– Elcsíptek, amikor loptam. Nerdo kifizette a húst, és azt mondta, menjek vele. Elvitt egy asszonyhoz, aki árva gyerekeket nevelt. Egy darabig nála dolgoztam, míg egy napon Nerdo elhívott magával. Sokan vagyunk itt ilyenek.

– Azt hiszem, a legjobb lesz, ha befogom a számat. – Triar szokatlanul komoly volt.

Nerdo hangosan felnevetett.

– Alder a szövetség legbölcsebb vezetője, Triar – szólt mély tisztelettel a hangjában. – Tudja, meg kell ismerned a népet, hogy az élére állhass.

*

Az őrzők a téli szállás felé tartottak.

Triar türelmetlen volt. Szeretett volna végre igazi tető alatt, fűtött helyen aludni. A hideg szél hordta őszi esők elől a fejük fölé feszített állatbőrök nem sok védelmet nyújtottak már.

Egyik napról a másikra hirtelen száraz, kemény fagyok köszöntöttek rájuk. A fák egyetlen éjszaka alatt veszítették el utolsóként kapaszkodó leveleiket.

Nerdo elmondása szerint társaival évek óta ugyanott vészelték át a telet. Egy északról sziklák által védett erdőrészben, ahol apró kunyhókat emeltek. Előfordult, hogy megérkezésükkor hívatlan látogatókat találtak a szálláson, akiket vagy fegyverrel zavartak el, vagy befogadtak. Egyik évben egy hatgyerekes család fészkelte be magát már jóval előttük. Lork és több társa is szeretettel beszélt róluk, sok kedves emléket őrizve a szívükben.

A tél a pihenés ideje volt az őrzők számára is. A fegyvereiket, ruháikat javítgatták. Makacs sérüléseik is ekkor jöttek rendbe, bár volt, akinek épp a hideg hozta elő a nyavalyáit. Amíg az időjárás engedte, vadásztak és élelmet gyűjtöttek. A hóviharok érkezésével azonban beszorultak a kis tisztásra. Az évek során megtanulták, mennyi tartalékra van szükségük. Mert bizony volt olyan tél, hogy a készleteik hamarabb elfogytak, mint várták, és ha a vadászat sikertelen volt, napokig éheztek.

Nerdo soha nem engedte teljesen szabadjára őket. Rendszeres harci gyakorlatokra kötelezte az embereit. Biztonságuk érdekében őrjáratokat tartottak, melyek során, ha kellett, vadásztak is. Csak a legkegyetlenebb hóviharok kényszeríthették őket teljes tétlenségre.

Triar feje tele volt már társai téli kalandjaival, amikor megpillantott egy folyócskát. Mivel korábban is átkeltek néhány jéggé vált erecskén, a tapasztalatlan ifjú, aki a teleket apja várának biztonságos melegében töltötte, nem sokat törődött tiltakozó marlájával. Bátran nekivágott a jégnek. Amikor meghallotta Nerdo és a többiek kiáltozását, már késő volt. A visszahőkölő marla ledobta magáról a vékony jégre, mely azonnal beszakadt alatta. Triar megrémült, de még sikerült megkapaszkodnia a kantárban. Kétségbeesetten kapálózni kezdett. Mire társai segítségével a partra evickélt, egész testében vacogott a csuromvizes ruhában.

Nerdo bosszús és tanácstalan volt. Félnapi járóföld választotta el őket a szálláshelytől. Ha megállnak most tüzet rakni, még egy éjszakát kell fedél nélkül tölteniük. A Triar számára felajánlott tartalékruhák viszont nem védték meg az átfagyott fiút a hidegtől. A kapitány, miközben ismertette lehetőségeiket, tökéletesen tisztában volt vele, hogy legszívesebben mindannyian továbbmennének, nem törődve egy felelőtlen újonccal.

Triar összekuporodott egy kidőlt fatörzsön. Hosszú, vizes fürtjei kilógtak a csuklyából, amit egészen az arca elé húzott. Szemmel láthatóan remegett.

– Menjünk tovább – mondta halkan.

Nerdo arcán először tűnt fel valami aggodalomféle, ahogy felé nézett.

*

Amikor a lassan leereszkedő szürkülettel együtt megérkeztek, Triar úgy érezte, soha ilyen szép helyet nem látott még, mint a félig földbe ásott kunyhókkal teleszórt aprócska tisztás. Ezúttal senki nem előzte meg őket.

Örömmel kuporodott a megrakott tábortűz mellé. Megpróbált Nerdo minden szavára odafigyelni, amikor az elkövetkező napokban rájuk váró feladatokat ismertette. Az első és legfontosabb egy őrjárat indítása, majd a kunyhók rendbetétele volt. Csak ezután következhetett a vadászatok és az

élelemgyűjtés megszervezése.

Triar azonnal elaludt, amint fejét nyergére fektetve elnyúlt Lork és két másik társuk mellett, a rozzant, itt-ott lyukas tetejű kunyhóban. Amikor Lork nem sokkal később felébresztette, csodálkozott, mit akar tőle.

– Mi baj van? – kérdezte a tőrét keresgélve.

– Reggel van, kölyök, vár a munka.

Triar feltápászkodott, annak ellenére, hogy majdnem minden tagja fájt. Főleg a háta és a mellkasa.

Nerdo a kunyhók felújítását végző csoportba osztotta be. Derekasan kivette a részét a munkából, bár borzasztó nehezére esett magasra tartani a kezét, míg a tetőket javították. Úgy érezte, mintha füst csípné a szemét, állandóan a könnyeit törölgette. Néha már köhögés is fojtogatta, de nem panaszkodott.

Amikor leszállt a sötétség, a kunyhók között lobogó tábortüzekhez telepedtek. Triar bambán maga elé mosolygott.

– Érdekes fénye van a tűznek – mondta. Aztán a mellette üldögélő Lork ölébe szédült.

*

Három napig tartott, míg Lorknak sikerült gyógyfüvekkel lenyomni a lázát. Amikor magához tért, Nerdo gyakran benézett hozzá, és minden egyes alkalommal emlékeztette felelőtlenségére.

Két hét után, amikor a köhögési rohamok már nem kínozták annyira, Triar újra kivette részét a munkából. Vadászni szeretett volna, de a kapitány egyelőre nem engedte. Lorkkal gyógyfüveket és ehető növényeket gyűjtöttek. A tapasztalt fiatalembernek köszönhetően Triar nemcsak a gyógynövényeket ismerte meg, hanem az őrzők életének legfőbb szabályait is.

Mindenki feltétlen engedelmességgel tartozott Nerdónak vagy az általa kijelölt vezetőnek. A vadászzsákmány közös volt, de először mindig a sebesültek és a betegek kaptak enni. A hadizsákmányt Nerdo osztotta szét, mindenkinek érdemei szerint. Egyedül a párharc során szerzett fegyver képezett ez alól kivételt, az a győztest illette.

Múlt és jövő árnyai

Triar két év alatt magasabbra nőtt, mint Nerdo. Várható volt, mire eléri a férfikort, valamennyi társa fölé magasodik. A nomád élet hatására bőre örökké napbarnított volt, fekete haját nem vágták le, amióta elhagyta apja várát. Teste szikár lett, hosszúkás izmokkal, a járásában azonban volt még valamiféle kamaszos nyegleség.

Tizenhat évesen szembesült először az emberüldözők művével is.

Nyár vége ellenére kellemetlen volt a hőség. Darvo északi törzsfő földjén jártak. Az egyik faluban kétségbeesett futkározás és kiabálás fogadta őket. Egy nagyobb csoportosulás közepéről asszonyi sikoltozás hallatszott. Triar követte Nerdót, aki utat tört magának az emberek között. A földön egy fiatal nő borzalmasan összemarcangolt teteme feküdt. Feltehetően az anyja térdelt mellette, akit már összemaszatolt gyermeke vére.

Nerdo lehajolt hozzá. A nő felnézett. Tekintete tébolyult volt, talán nem is látta a harcost.